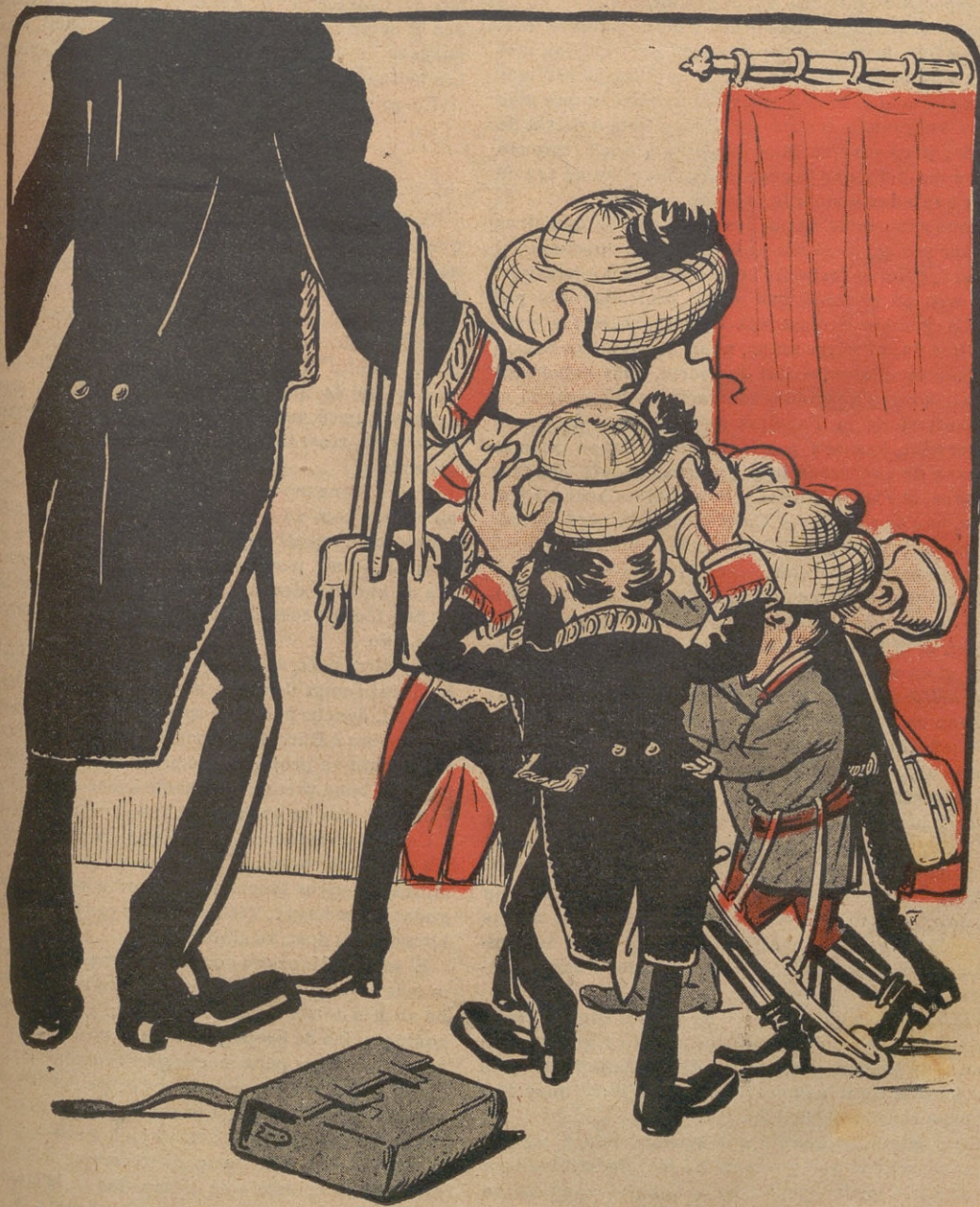

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

GAT ESCALDAT...

—Noys, fiquemnos ben endintre la gorra de cop, porque'm sembla que, lo mateix que'ls del altre estudi, sortirem a caiguda diària.

Ja és una veritat ben grossa aquella de que "Deu dona la roba pel fret que's té;" y com que'l fret ha sigut aquets días que ni ematllavat de la Siberia y'l termómetro ha sofert una baixa que ja la voldríam pels franchs, velshiaquí'l perque la Providencia'ns ha deparat al mateix temps una setmana de calor polítich capassa d'escalfar als més indiferents.

Tres o quatre números entera y desde aquesta matrixa secció, ja ho varem profetisar que vindrían mal dadas y que ab la darrera crisis no s'havía fet més que posar mitjas solas y talóns al ministeri, per més que'ns volguessin fer passar l'adop com a calsat de durada, però may ens hauríam cregut que'l remendo fos tan mal fet y que la pega y el nyinyol fossin tan de pegot que's desfessin a la primera mullena.

Y que santament varen pensar els nous ministres al posar per condició *sine qua non*, pera apedassar el Gabinet, el ferse restablir las cessantías ministerials! Si la mateixa previsió que varen tenir llavoras per ells l'haguessin demostrada en els assumptos polítichs que duyan entre mans, ni en Romanones hauría publicat aquella esquisitat de decret, ni'ls estudiants de Barcelona s'haurían endarrerit de lliçons, ni al degá interí de la Facultat de Farmacia d'aquesta Universitat, fins ara partidari de la llenya quan se tractava de que rebessin els altres, hauría cambiat de parer, ni'l bisbe Torras y Bages ni'l Cardenal Casañas, haurían ventat al Comte tan bells cops de báculo, ni en Rusiñol ni en Doménech li haurían clavat aquella estirada d'orellas, ni en Manzano hauría hagut de donar satisfaccions al claustre Universitari, ni'l Govern l'hauría hagut de treure pera *desnolshi*, ni'ls hi hauría hagut de tornar a donar després, ni en consecuencia hauría fet aquesta *caída de latiguillo* que ni las den Memento quan picava o'l picavan en las *corridas* de toros. Perque la veritat és que'l tal patatúm ha vingut de totas aquestas causas abans descrites, que han sigut en semblant cas la verdadera *tía Javiera*, donchs alló de la proposició incidental sobre cuestions d'arsenals no va ser més que un recurs de bon actor pera caure sense ferse mal.

Avuy día per cuestións de Marina ja no cau cap Govern; els que cauen son els barcos... y'ls diners desde la butxaca del contribuyent a las arcas del Tresor públich, més o menos tesor y més o menos públich.

Peró'l cert és que'l Govern ha caigut, com no podia menos de succehirli tenint un ministre que, com el Comte de Romanones, camina en tan mals passos y al que hauría sigut sempre impossible ferlo anar dret ab pron sentiment d'ell mateix.

En Sagasta, presentint que aquesta haurá sigut la darrera vegada que governa, ha fet impossibles pera no deixar el poder, però com no sempre voler és poder, s'ha vist obligat a donar el tom dintre la sinia pera deixar lloch al altre catúfol den Silvela que presentim que ha de fernos anyorar el *tupé* del *viejo pastor* y la coixera den Romanones.

En fi, a las mans d'ell está el desmentir aquella frase sacramental que li va dirigir el seu mestre, en Cánovas del Castillo: "Ezte ez un tonto y zerá un tonto toa y vía."

Pel demés, el nou ministeri silvela es un *pastili* que no'ns dona pas més ni menos garantías constitucionals ni de tranquilitat que la que'ns hauría ofert aquella *concentració* projectada de tots els gats vells del fusionisme que no s'acaba may d'enllestir perque *a la cuenta* te més dificultats que l'Aviador Juandó.

Las tres notas més simpáticas del nou Govern son en Dato, gran proteccionista dels fabricants de xuletets de Catalunya, el general Linares, colaborador den Weyler en l'obra de la desfeta colonial, y en Villaverde, causant d'aquell tancament de caixas que tan bella empenta va donar al catalanisme.

¿Eh quin *terceto*?

"*paee que semos
pa un banco tres pies.*"

* * *

Els barceloníns ja havían perdut el recort del temps que feya que no havia sigut despedit aquí un governador *con todo el aparato que su importante cargo requiere*.

Sobretot el despidó que s'ha fet a n'en Manzano, comparat ab el que's va dedicar al seu antecessor Sucías, resulta lo que se'n diu un verdader apoteosis, y no és que a n'en Sucías li faltés acompanyament, però no era de personas, sinó de trastos: de tots els trastos del Govern civil que va puguer arrambar.

A n'en Manzano si que l'han despedit personas, y no perque com a Governador ens hagués resultat un espasa com aquell Espinosa de los Monteros que'ns dedican, sinó perque més que de Governador tenia de persona decent, cosa que no pot dirse pas ni de bon tros de tots els governadors que *en Barcelona han sido*.

Per altra part, al senyor Manzano gairebé no se li ha donat temps de que demostrés com sabia fer anar l'espasí, donchs pot dirse que malgrat y fer nou menos que era a Barcelona encara no l'havía desenveinat y bon punt va probarho els polítichs de Madrid varen donarse bona pressa a deixar-lo sense espasa y sense veina per por de que'n fes mal us contra l'amo.

Com no acostumém a prodigar els elogis y per altra part som enemichs declarats de la política en que milita el senyor Manzano y de totas las polítichs hagdudas y per haver, l'esmentat senyor ha d'agrahir doblement las nostras alabansas.

El senyor Manzano com a Governador va treballar ni més ni menos que'ls altres contra'l catalanisme si bé ab més dolor de procediments; ell va suspendre conferencias de propaganda de la nostra causa y va negar permisos pera meetings y reunions que li constava que no podían pertorbar l'ordre públich, però en cambi tenim d'agrahirli la seva obra de moralisació, las sevas campanyas contra'l joch y altres vicis y sobretot el seu zel caritatiu darrerament demostrat ab motiu de la epidemia de Sampedor y la creació del Refugi del seu nom pera noys abandonats.

Prou hi firmaríam ab governadors com el senyor Manzano.

LLENYA...

Y SEMPRE LLENYA

—¡Abajo Manzano!...

—¡Viva Manzano!...

LO DE SEMPRE

Per més que'm trenco la closca
a copia de barrinar,
no he pogut trobâ un sistema
per viure ab tranquil·tat.
Be: m'esforso, be rumío,
be'm faig dotzenas de plans
y be'n tiro de projectes
per logrà el meu ideal;
prò fills meus, és ben inútil;
quan penso haverlo lograt
y em poso a cantar victoria,
se'm presenta un entrebanch,
destrueix tots els meus càlculs
y aquí no ha pasado ná.
¿vols viure tranquil? Revéntat
que aixís potsè ho lograrás.
Y ab aquestos alts y baixos
y ab aquets obscurs y clars,
passo la vida més trista
que's puguin imaginar.
Quan no és un disgust *polítich*
és algún disgust *privat*;
quan no me'l don la canalla
me'l proporcionan els grans,
y aixís, pels uns o pels altres,
dels dotze mesos de l'any
en passo ben be catorze
sortintme foch pels caixals.
La dona'm diu—no t'hi fixis
o sinó no envellirás.
T'ho tens de pendre ab més calma
que no és bo exaltar-se tant.—
Ja ho sé que una enrabiada
pot ser molt perjudicial
y ab un disgust més de quatre
se n'han anat al calaix.
Prò jo no tinch sanch de xufias

com la tenen molts mortals
y devant de certas cosas
he de sentirme indignat.
Ara mateix ¿no és terrible
que anant curt com un hom va,
hagi de donar propinas
com qualsevol hisendat?
Jo, cada cop que algún tipo
em planta el paper pel nas
desitjantme bonas festas
tot allargantme la ma,
no hi puch fer més, m'enrabío
y m'agafa un cop de sanchs.
El barber perque m'afayta,
com se suposa pagant
y dantli, además, propina
sempre ha estat dels més *constants*;
pels vols de Nadal, el cromo;
no se n'ha descuidat may.
Després que tot l'any l'*il·lustro*
a copia de conversar,
dónali un parell de pelas...
y déixat anâ *afeytant*.
Al café ahont em serveixen
un such molt perjudicial
que'm transtorna l'organisme,
y aixó que me'l cobran car,
també *donan bonas festas*,
quan fora més natural
que's *dongués bona beguda*
per conservâ els parroquians.
El que m'enllustra las botas
també's creu autorisat
a obsequiar-me ab una estampa,
perque li dongui dos rals.
Em vull tornar com en Weyler
que may s'enllustra el calsat.
Després et ve l'escombriaire,
aqueix fulano especial
que t'entra dintre de casa

carregat ab un cabás,
 especie de regadora
 que vessa per tots costats,
 y aquellas escombraries
 que tu vas apilotar
 en lloch que no fessin nosa
 l'home te las va escampant,
 te n'omple el pis y l'escala,
 y es pensa que t'ha salvat
 de patí una malaltia
 d'aqueixas que fan tant mal,
 quan lo que fa quasi sempre
 és deixarte perfumat
 d'una essencia tan innoble
 que't fa sortir grans al nas.
 ¿Y el carboné? Un altre tipo
 que t'ensarrona tot l'any
 donante un carbó que crema
 o com si fos encenalls
 o un poch menos que las pedras,
 pró que be no hi crema may,
 y quan arriba el desembre
 tampoch es vol descuidar
 de donarte ab bonas festas
 lo que ab carbó t'ha quitat.
 Et ve a molestá el sereno,
 et ve a empipá el vigilant,
 el mosso de la taberna,
 el que t'encén els fanals,
 el que't refá els matalassos
 quan en tens necessitat,
 y en fi, tots aquells subjectes
 que pagant, fas treballar.
 Jo crech que arribará día
 en que pels volts de Nadal
 trucarán a casa nostra,
 y un subjecte castellá
 será molt capás de dirnos
 ab molta amabilitat
 —Yo soy aquel policia
 que usted ya recordará,
 que le atizó un garrotazo
 al salir dels Jochs Florals,
 y vengo a felicitarle
 las Pascuas de Navidad.—
 Crech que ab el pas que aixó porta
 no tindria res d'extrany.

Home si ja és un escándol.
 Figúrinse: l'any passat
 m'estava tranquí a casa;
 era pels volts de Nadal.
 Entra de cop la criada
 y em diu:—Senyoret: hi ha
 un senyor que'l té de veure.
 Diu que és el que dona el gas.—
 ¿El que dona el gas? dimontri,
 deixéumel aná a abraçar,
 ¡oh! subjecte... filantrópich.
 Es coneix que Deu l'ha enviat.
 Surto, y mirin, si aquell día
 no vaig perdre la moral,
 ho dich ab tota franquesa,
 ja no crech pérdrela may.
 ¿No'm vaig trobá ab que el fulano
 que deya que dava el gas
 era el que obre las aixetas?
 Me'l vaig treure ab un regany...
 li vaig doná una pesseta
 y se'n va aná escala avall.
 En fi; aixó de las propinas
 entench que s'ha de acabar;
 que som molts els infelissos
 que per puguerlas donar
 ens privém de moltas cosas
 y passém un mal Nadal.

Jo, la vritat, sempre'n dono
 y a pesar de no anar gras,
 si tinch de parlá ab franquesa,
 may m'he quedat sense gall.

K. O. K.

Al gimnás

—¿La gracia de vosté?
 —Home, en lo que tinch més trassota és en montar
 en bicicleta.

VA ANAR PER LLANA

A la primera inspecció
 del decret contra la llengua,

—No, vuy dir com se diu.
 —¡Ah! Enrich Freixuras.
 —¿Y vosté?
 —Jo, Miquel Pinassa.
 —¿Y vostés no han fet may gimnassia?
 —Un servidor sí, en váreig fer una temporada, però Enrich no n'ha fet may.
 —Donchs fassin el favor d'entrar a n'aquell quarto a despullarse.
 —Ay, ay ¿que és com als banys aquí?
 —No, home, però per treballar...
 —Es que li adverteixo que com jo no ho sabia no he portat el *tapa-rabos*.
 —¿Que't creus que t'has de despullar del tot? Treuente l'americana y l'hermilla ja n'hi há prou, home.
 —¡Ah!
 —Quan estiguin comensarém la lliadó.
 —Noy, aquet cinturón em vé un xich gran.
 —Aixó ray, pósahi un paper de diari com se fa ab els barrets quan grandejan.
 —Bueno, comensém.
 —Vinguin, si son servits. ¿Veuen? els peus junts, el cap alt, las mans a las puntas de las paralelas; aixó mateix.
 —¿Com se'n diu d'aquet exercici?
 —Oberturas de pit.
 —¿Y per qué serveix?
 —Pera desenrotllarlo. Totas las personas que tenen molt pit és que han fet moltas oberturas.
 —Donchs ja sé qui l'ha fet molt aquet exercici.
 —¿Qui?
 —Las didas.
 —Ara farán el favor de venir aquí.
 —¿Sabs que és molt gran aixó? ¡Quants aparatos!
 —Lo que ara estava observant és que vosté te molta barra.

—Home, la veritat, no sé a qué ve aixó.
 —Miri: una, duas, tres, quatre...
 —¡Ah! vol dir barras fixas.
 —¡Y donchs!
 —Ara farán aixó.
 —¿Per ahont s'agafa? ¿per aquí?
 —No, més avall. Aquet aparato és la *polea ortopédica fosfo-hidrúlica*.
 —¡Renoy quin nom!
 —¿Qué li troba?
 —Que és massa llarch.
 —Ja veurá, és que'ls inventors dels aparatos son els qui'ls batejan, sense preocuparse de si'ls noms son curts o llarchs.
 —Donchs l'inventor d'aquet devía ser molt bruto de clavarli un nom semblant.
 —L'inventor de la *polea ortopédica fosfo-hidrúlica* és un servidor.
 —Diastre... és a dir que..
 —No s'ofengui, mestre: el meu company te la costum de dir brutos a n'els home de forsa, y al dir: "devía ser molt bruto qui va inventar aquest aparato," ha volgut expressar: "devía ser un gran atleta" o "un gran gimnasta."
 —Si és aixís ja m'ho pot dir tant com vulgui. Miri quinas bolas y quins pectorals!
 —Aquestos sí que guanyan al de "Cereza del doctor Ayer."
 —Ara farán uns quants pesos, y prou per avuy.
 —El primer día no convé treballar massa, ¿veritat, mestre?
 —No senyor. Si treballessin gaire demá's trobarían molt cruixits.
 —Y aquell del bigoti negre que veig que treballa com un desesperat?
 —Oh, aquell ja fa dos anys que vé.

Y TORNÁ ESQUILAT

va sentirse en certa part
 la punta d'una espardenya.

ENTRE AMIGAS

—¿Quant te costa aquest vestit?
—Pel meu marit, quatre duros,
peró—aixó és un dirtho a tu:—
setze més y mil apuros.

—Manoy quín pesás aixecal
—Ja'n té, ja, de forsa.
—Aquest home deu ser camàlich ¿oy?
—¡Fugi d'aquí, si és advocat!
—¿Advocat? Aquet sí que deu guanyar els plets a
cops de puny.
—¿Pleguém, noy?
—Pleguém.
—Ara cap a vestir-se.
—¿Sabs, Miquel, que aixó de la gimnasia trobo que
te de ser molt difícil?
—¿Y aixó?
—¿Qué vols que't diga? em sembla que per molt que
treballés no arribaria a fer may el més petit exercici
en el trapeci o las anellas.
—¿Que no? Tu més aviat que un altre.
—¿Vols dir?
—¡Ja ho crech! ¡Home, el primer día de venir al gim-
nás ja has fet planxas de tots els sistemas!

ALEXANDRE FONT

AL TRIUNFO DE MARQUINA

con motivo del éxito de su producción

"LA RISA DE GRECIA,"

ODA

Y el hombre estulto de la media vara,
el tendero de obtusa inteligencia,
y el escritor de moldes anticuados,
y el crítico de lengua venenosa
y labios lamaderos y babosos
en un corro decían:

—Pero, ¿dónde
se encuentra ni un asomo de argumento,
dónde una solución, dónde el problema,
dónde la realidad, dónde la vida,
ni un sér real, ni simbolo, ni ambiente?
Eso es una diarrea de vocablos
hueros todos y todos campanudos,
una sarta veloz de alitisonancias
y voces retumbantes
en forma geroglífica;
eso son solamente
palabras y palabras y palabras
por no decir, sandeces y sandeces.
¿Dónde está el drama, dónde la poesía?
¡Oh! qué lástima que eso no se entienda...

Y un hombre diminuto,
de frente luminosa y ojos vivos,
de cabellos revueltos y encrespados,
de vibradora voz y de alma nueva,
acercándose al grupo:
—Majaderos!—les dijo—Es que vosotros
no obstante tener ojos estáis ciegos,
vuestros oídos permanecen sordos
no obstante y mantenerlos muy abiertos,
y es que la luz ardiente de la Idea
no ilumina á gusanos ni reptiles,
es que la nota ardiente y palpitante
del canto de la vieja Poesía
no resuena en los valles de la prosa.
Para poder gozar de sus conciertos
comulgando en el Sol cada mañana,
es preciso creer y ser fervientes,
es preciso adorar y ser idólatra
y vosotros lo sois de lo caído
de lo arcaico y lo antiguo, de lo muerto.

¿Qué sabéis, insensatos,
qué sabéis de la Grecia?
qué sabéis de los mares, si su acento
majestuoso, soberbio y aflautado
no lleva á vuestras almas más idea
que la idea mezquina de la muerte,
ni sabéis ver en sus movientes senos
que palpitan de espuma rebosantes
el flujo y el reflujo de la Vidal
¿Qué sabéis de la Gloria,
del Amor, ni la Risa?
Trilogía sublime,
no necesita trama, ni argumento,
ni solución, ni ambiente, ni problema,
ni encarnación, ni simbolo....
La Gloria es ya el ambiente por sí sola,
el Amor es el drama y el problema
y la Risa es el himno de la Vida....
Riámonos, amemos,
glorifiquemos, pues la Vida es esta."

—
Callóse el Hombre-nuevo, y sus oyentes
iban á replicar, como el perrillo
que ladra precediendo al noble bruto,
al que a clavar los dientes no se atreve...
Iban á replicar, mas, la avalancha
de Civilización, de los Espíritus
abiertos al aliento de lo Nuevo,
lo Redentor, lo Último y lo Bueno,
deshizo el corro sólo aproximándose...
Y el coro murmurante de reptiles
de gusanos inmundos
y negros moscardones,
enmudeció al acento vigoroso
del canto de la gloria que pasabal

EPISODI DEL POEMA UNIVERSITARI

-Bajen ustedes inmediatamente.
-Puja, si vols: tant hi há de dalt a baix, com de baix a dalt.

Y entre tanto, el Poeta,
ser sublime del mundo divorciado,
conteniendo su frente entre las manos
como un volcán de fuego rebotante,
daba forma en su mente á otro poema.

UN ADMIRADOR.

De casori

quin rebombori a casa meva! Mare de Deu! Tal-
ment sembla que tots s'hagin tocat; ni menjan, ni dor-
men, ni respiran ni sossegan! Qu'els hi passa donchs?

...gutarán vostés. Ja'm sab greu el
...perque, francament, m'han enca-
...sobretot que no ho fes córrer,
...volian tenirho secret; per conse-
...en secret els hi dich, com fan ells
...dixis mateix ho diuen a tothom:
...can la noya!! ¿Y aixó será motiu
...de dalt se'n vagi abaix? conti-
...vostés. A casa meva sí, senyors:
...venen que no estem fets a casarne
...noyas y aixó és un extraordinari,
...s'ho creya, però al cap d'un quart
...gile, per fi s'hi és arribat.
...pare no hi veu de cap ull y encara
...ell no ho digui, bé prou que se li co-
...satisfacció; afluixa'ls quartets que

és un gust: ara cent duros per aquí, ara cent duros
per allà, ara doscents per naps, ara cinquanta per cols,
en va fent un *Suma y sigue* que ni'ls pressupostos de
la Casa Gran.

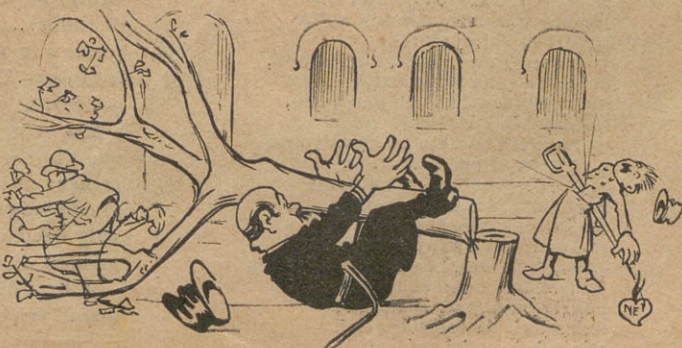
Peró com que és una vegada a la vida (si la noya no
enviuda y es torna a casar), y és per la Gran, bé's pot
fer, Mare de Deu!!

De la mare no'n parlém; com que ella és qui mitj el
tría'l promés de la filla, no cal dilshi a vostés, si l'en
trobará de guapo y ben educat y fí, y farsit de tota
mena de manera de virtuts morals y materials... No
se n'hi ha girat pas poca de feina a la pobra de la mare
ab el trasbals. De primer guiar la filla a esmersar
els cuartos que'l pare afluixa: que si jo compraria deu
camisas, que si'n compraria vuyt, que si aquets bro-
dats no s'estilan, que si aquestas cintas son millors; y

-Ahora sí que no sus escapais, bergantes.

ara anem a casa la modista, y ara anem a casa la cu-
sidora y a cal dibuixant y pels tapissos y las alfom-
bras, etc., etc. Després dar ansia a la noya perque se
arregli a l'hora de venir el promés; de si li farà bon

posat, de si li ha dit aixó, de si no li ha dit alló, de si perque feya la cara rufa, de si reya massa sovint...

Y las llissons a solas, per demá que sigui casada! casada: allí hi ha lo bóll!

Jo crech que las mares (si totes son com la meva) en quan casan una filla's fan l'ilusió de que s'hi troban, de que son ellas las que's tornan a casar!!

De la noya res en dich: tothom pot comprendre lo molt atrafegada que anirá. La mateixa emoció de veure que sas ilusions serán un fet, la tenen talment commoguda que no pot atinar en res. Per aixó poch ho necessita, perque d'arreglarla be prou se'n cuidan els altres.

Y els germans? també ells están fora de corrent; l'un dona consells, l'altre exposa las sevas opinióys y allí no hi há hora de reunió de tota la familia en que no es parli de lo mateix.

Fins la criada se n'aprofita porque, volguent xafardejar y saber o indagar ahont van, d'ahont venen, lo que han dit y lo que han fet, ara se li agafa l'escudella o se li crema la carn, o s' descuida de tirar sal a l'olla o be hi aboca tot el saler.

Peró lo que'n fa més gracia. és el secret en que volen tenirho. Sobretot que ningú ho sápigá, perque Deu ens quart de qualsevol contratemps y allavors ¿cóm quedaríam? Y aixís ho fan saber a tothom: amichs, vehins y coneixensa, fins al porter y a la dona que'ls fa la bugada, y als pobres que tenen de parroquians el diumenge quan van a missa.

Y ara sols me queda pregarlos a vostés que no'n fassin us de lo que'ls hi acabo de dir, que consti que els ho dich a l'orella, que no desitjo que ho propaiguin, perque si arribava a coneixement d'ells, no sería pas poca la repulsa que'm tocaría!

L'HERRU.

CARTA OBERTA

Barcelona, a dotze días del últim mes d'aquest any.
Director del setmanari el ¡Cu-Cut!

Que Deu lo quart: *Tomó la pluma* per dirli, y que vull dirli ben alt, que és vosté un cap de carbassa y que'm sembla molt estrany que'l vulgan per cap de colla els de ¡Cu-Cut! sos companys. Perque si a un home una volta la sort el vol ajudar, y ell sens més ni més, burlantsen, la llessa sens ferne cas, me sembla, y ho dich ben serio, me sembla que dir no cal, que aquest home o be és un tonto o te vent al pis de dalt. Si senyó, a ser vosté un home més viu o menys desganat podía sens cansars gaire guanyarse un gratat de rals, (mes, dich mal, que ara no'n corren y dispensin l'entrebanch,) podria omplonar la bossa fins a dalt de tot d'argent. ¿No sab a que'm refereixo? ja li he dit que era un babau.

Donchs parlo pel calendari que'ns ha promés sortirá. ¿Que no veu com se manejan y que'n son d'espavilats els dels altres setmanaris com és la *Vida galant*, (1) com l'*Esquella de la gana* y altres que no vull citar perque'm sembla que sería *prolijo el enumerar?*

¿Que no veu com mitg any antes o encar que no siga tant ja veuen la llum del día sos respectius almanachs? Y per aixó y com que ells pensan més que vosté no ha pensat y miran sempre la cosa baix el punt interessat (que en el seu modo d'entendre és com sempre's deu mirar) es fan la primera pela publicantlo molt abans pera satisfé als curiosos ab fan de llegir almanachs. Y vosté ab las sevas cosas, volguent serhi molt mirat, perque vegin las personas que és molt desinteressat, a la lluna de Valencia em sembla que's quedará.

Y fins un'altra vegada en qué'l torni a molestar, se despedeix afectísim son amich besant sas mans.

L. DE G. M.

Vetaquí que'l divendres, en cumpliment del *sagrado deber*, vaig dirigir-me al Principal, ahont s'estrenava la comedia en tres actes y un prólech, o *vice-versa*, "La dicha agena", original dels germans Alvarez Quintero. Per corredors y passadissos semblavan retrunyar encara las riallas ab que'l públich havia rebut poch's días abans "La risa de Grecia", del gran Marquina.

Entro a la sala d'espectacles y em fereix las orellas un soroll de violins. "Encara n'hi há per estona", penso. Y, sense que m'hagués cansat encara, me'n vaig a esperar al saló de descans.

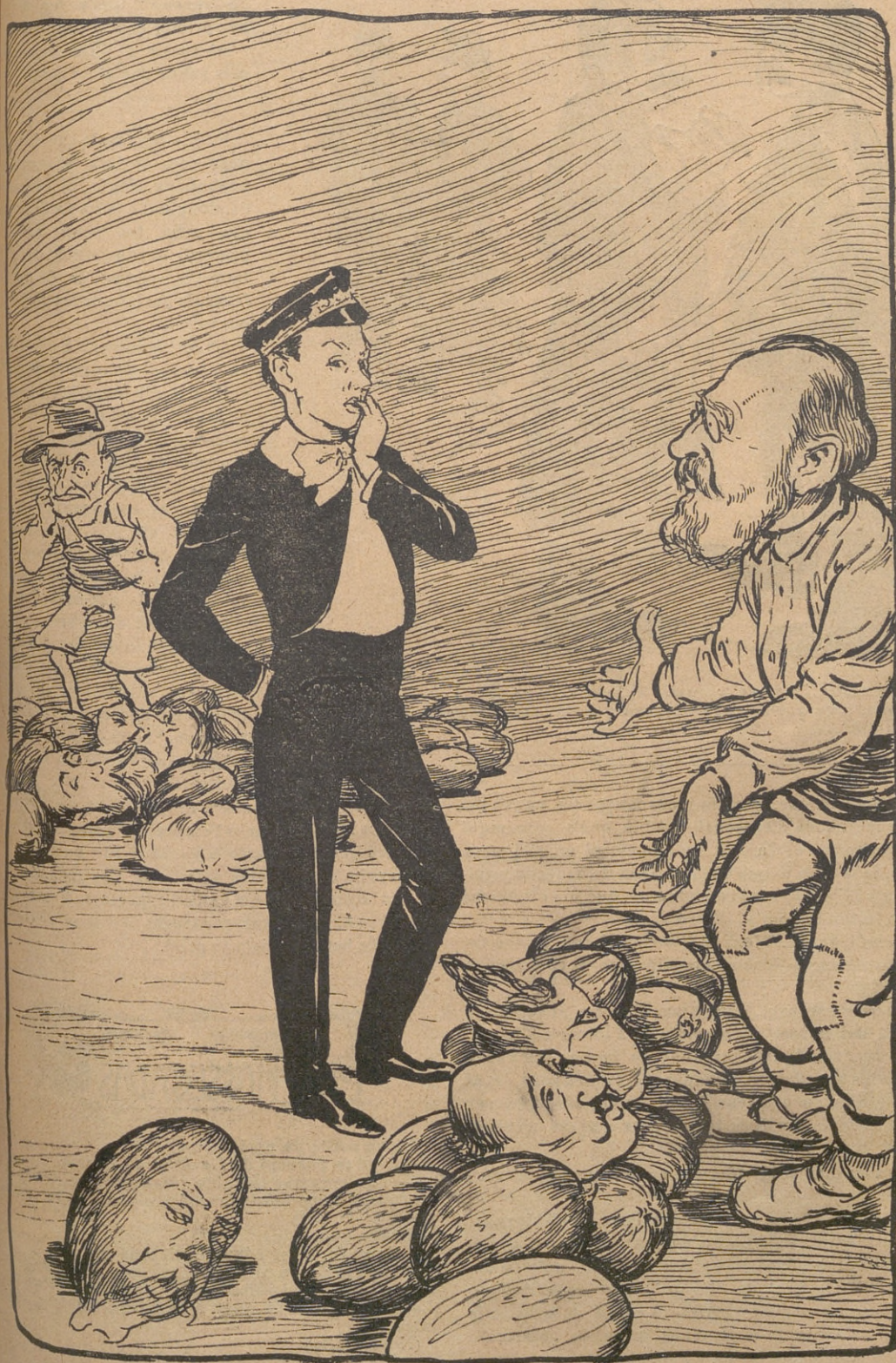
De sobte, mentres estava meditant sobre la personalitat del Urgell com a autor dramátich, sona un cop de timbre... Ja ha arribat l'hora, somhi! Y me'n entro resolt a la platea, m'assento a la butaca y em quedo a las foscas. Un barret colossal que hi havia a la butaca del devant me privava de la vista y la claretat.

Las veus dels actors varen anunciar-me tot d'una que s'havía aixecat el teló. La representació va comensar ab molt bon aire, encara que no tant bo com el que vaig arreplegar jo al cap de poch's minuts, quan vaig decidir-me a cambiar de butaca pera veure alguna cosa de lo que succeia al escenari.

¡Fillets de María! Aixís que deixo la mena de raser que m'amparava, va venir del palco escénich una ale-

(1) e.

UNA PARADA DE MELONS

—¿Qué'n treuré d'escullir si'ls que no'm surten carbassa resultan sopas?

DIALECH GUINDILLESCH

—Escucha, Iñiguez, ¿son del altre cuerpo esos?
—No... creo que son los lechuguinos que han vingut a enseñar el "cateclismo."

nada tan freda que, rébrela y encostiparme va ser tot hu. Aquella boca d'escenari sembla que's comunicui directament ab el Canigó. Lo que és si no s'hi posa remey, ja'ls dich jo que'ls en costará de cadarns y pulmonfas a l'Urgell y als acomodadors, que son els únics que no faltan cap nit al teatre.

Endemés, rebre l'alenada y encostiparme va ser tot una cosa, com va serho encostiparme y comensar a estornudar.

Al primer estornut, ningú va dir res; al segón, la senyora del barret va girarse y va mirarme de mal ull; al tercer algunas vehinas de butaca ja varen ajuntar las sevas a las miradas de la senyora, y al quart tothom va esclatar d'indignació, sentintse per tot el teatre un soroll de fregir peix que va avergonyirme.

Resultat: que vaig véurem en la precisió d'anàrmen del local.

Llavoras m'abrigo be y me'n vaig cap al Eldorado, hont s'estrenava aquella nit una sarsuela nova original dels senyors Arniches y Asensio Mas, música del mestre Chapí, titulada "El puñao de rosas." Però també vaig haverme de retirar a causa dels maleits estornuts, donchs jo soch d'una mena de complexió que quan comenso a ferne, no acabo may,

Per aixó, en vista de que aquella nit no n'eixiria, vaig decidir anarmen a dormir, deixent per un altre dia el ball de gran espectáculo "Pietro Micca", que

s'estrenava a Novetats (después de muchos años de no representarse) y la sarsuela "Caramelos de verano" que's representava per primer cop al Gran-via.

Al cap y al últim me convenia més suhar que altra cosa.

VIROLET.

P. S.—No fassin cas de la manera com és feta la revista que acaban de llegir. Si és tal com és, dónguinne la culpa al Urrecha que m'ha fet venir ganas de probarli que'ls crítichs indígenas també'n sabém fer de revistas teatrals parlant de tot fora de las obras.

Ab tot, a darrera hora m'ataca un escrúpol de conciencia que m' obliga a dilshi quelcom en serio de las obras de qué he parlat. La primera, o sigui "La dicha ajena", és una obra que va d'alló més be, tenint, ab tot y ser comedia, alguns tochs sentimentals que fan espurnar els ulls. La trassa ab qué está construïda demostra ben be l'experiencia que han adquirit del teatre els germans Quintero.

També pot alabarse més o menos "El puñao de rosas" que, dintre'l género chico, pot considerarse entre lo millor, al contrari de lo que li succeeix a "Caramelos de verano", que és de lo pitjor, no del género chico, sinó fins del infimo.

Del ball d'espectacle "Pietro Micca" pot dirsen que "resulta," forsa, donchs l'empresa'l presenta be... pel públich que sol anarlo a veure y que no és dels que filan prim en materias artísticas. Per aixó Micca més Micca menos, tots els balls d'espectacle li son igual. Mentres hi hagi bons espatechs de llum eléctrica y fochs de bengala, ja'n te prou.

VAL.

En un rotlo de periodistas.

—¿Qué te pareció de *La Risa de Grecia*?

—Si quieres que te hable con franqueza, te diré que Marquina como autor dramático viene á ser una especie de Tresols.

(Rialla general).

—Hombre, á ver cómo explicarás eso.

—Pues muy sencillo: que así como el jefe de policia está encargado de disolver las reuniones, el autor de *La Risa de Grecia* tiene á su cargo disolver los públicos.

(Nova rialla).

—¿Y en qué te fundas?

—Pues en que antes de estrenarse esta obra iba gente al Teatro Principal y ahora no va nadie.

(Rigurosament històrich).

ELS FONTANERS DEL MUNICIPI

Unich y segur sistema que ab els senyors fontaners

va donarse la segona representació devant d'un numerós públich que ocupava catorze o quinze butacas.

Després ens donarán a conèixer *Hedda Gabler*, de Ibsen, que, segons la esmentada nota oficiosa, no s'ha estrenat encara. De manera que, quan sentin a parlar de la nit en que va estrenar-la la Duse a Novetats, o de las vetllas en que va representar-la la Vitaliani al mateix teatre, o de las representacions que va donarne aquesta actriu a la Granvia, no'n creguin res. L'estreno veritable no tindrà lloch fins que'ns el serveixin els senyors que formen la comissió de teatres del *Ateneo* per via de la *notabilísima* companyia de la senyora Tubau.

D'aquesta feta, *enfocées* la Duse y la Vitaliani. Perque *iqué* compón el seu art comparat ab el de donya María?

Sembla que la flamant comissió ens donará també obras tan notables y *originals* com *Mal pare* den Roca y Roca, sinó que aixó en la nota oficiosa no's diu, per modestia del interessat, que forma part de la colla.

De manera que ja tenim desvetlament dramátich segur

Maragall y en Pagano han desmentit, com ra de lo que assegura la *Persepolis* que'ls hi agradés poch ni molt la *Persepolis* de Grecu.

El diari den Corominas y en Junoy presenten un'altra planxa pera entroncar ab aquella de las *naciones asiáticas*.

Si tingut l'ocasió de veure unas cançons tarjetas postals ilustradas en que hi figura la caricatura d'un perseguitat molt d'actualitat que, colcat en un *estable* (vulgo de quatre potas) fa una festa al escut de Catalunya ab de las sevas extremitats inferiors.

Aquí endevant, res de donar guanys enviant al esmentat personatge cartes per telégraf o telefon. Ab la ajuda del deu centimets podrán fer el fet que ara farán un favor al destinatari, i podrán una colecció de retratos seus per oferir als seus amichs.

Un important establiment "L'Avenc" ha començat a la venda unas bonicas llapideras, en las que se'n ha servit remétrens dos exemplars, en las que hi figuran els retratos fotográfichs en miniatura del embaixador patrici Dr. Robert y del immortal mossen Verdaguer.

Si cal dir que d'aquí endevant no hi haurá un sol *esquella* que no prengui apuntacions ab llapis de *esquella*.

Siemprens ho várem pensar que aquella fatxa de *esquella*, que aquell *Quijote* estrafet que va presidir el nostre gran poeta, faria alguna barreja.

Entre el véyam passar per nostres carrers, un *esquella* nostre que te propietats a Murcia ens deya que *esquella* totom el coneix y diuen que ab el caminar ja's *esquella*, puig ab la cama que arrossega sembla dir: *esquella* *eso, ahí queda eso*, mentres que ab la cama *esquella* ha una certa tercerilla que talment diu: *todo para mi, todo para mi*.

El *Ateneo* hi há una colla de senyors que ara diu *esquella* volen despertar, organisant funcions en diferents teatres. En la nota oficiosa que han enviat a la *esquella* afirmen que "procurarán el mejoramiento del estado del público, escogiendo obras de mérito re-
presentable," etc, etc.

Per comensar anuncian ja *La risa de Grecia*, obra representada desde la memorable vetlla en que

podían seguir fins ara els vehins del casco vell.

L'Esquella de la gana no troba del tot malament el decret den Romanones y, encara que veladament, el defensa.

Ens complau que *L'Esquella* procedeixi aixís. Sempre és bo que'l poble vagi coneuent als enemichs declarats de Catalunya.

Si el meu vot hagués de valer, en el nou Ministeri no faltarian *carteras* pels homes de *L'Esquella*. Y de segur que un dels primers decrets que sortirían de las sevas *liberals mans*, sería el de prohibició absoluta de publicar diaris o periódichs escrits en catalá, excepció feta de *L'Esquella* y la *Campana*.

Sembla extrany que certa gent tingui tan mala fe y tanta barra. Y que son incurables. Quan un home tomba els vint anys sense ferse home, ja pot dirse que may passarà de la categoria de *canalla*.

Y aixó ha succeit als homes de *L'Esquella*. ¡Pobre gent!

Se n'ha anat en Manzano, dimitit pel Govern. La causa de la dimissió és senzillament l'haverse portat el senyor Manzano com un cavaller donant satisfaccions al Claustre Universitari ab mo'iu dels darrers successos.

ELS PRIMERS FRETS

—Es irresistible aquet fret.
—A mi fins me fa plorar.
—Senyal que't vol bé.

A pesar de que'l Govern va manar al senyor Manzano que ho fes aixís, sembla que posteriorment el ministre cregué que ab aquest assumpto havia sortit mal parat el prestigi del sabre, l'únic que tractan de conservar els impopulars governs de la restauració.

Veyám qué tal será el nou Governador de Barcelona. ¿Ens resultarà un altre Socías? Tot podria ser.

Per fè'l joch d'aquets Governos, és ben provat que un fulano que tingui molt d'alcornoque, sempre és millor que un manzano.

El Diluvio combat desesperadament l'arrendament de Consúms y al costat del Diluvio lluitan contra tan salvador projecte del nostre Ajuntament tots els Mirs y Mirós del Municipi que no per ser poch han de deixar per aixó de vigilarse.

¿Sabéu en qué's fundan els aludits subjectes y l'Eco de las cloacas, pera combatre el projectat arrendament? Donsas en que, de portarse aquet a cap, Barcelona quedaria exposada a la voracidad de un arrendatario. Però els barcelonins, que no badém, preferim quedar exposats a la eventual voracidad de un arrendatario que a la actual rapacitat dels brétols del Diluvio. De la primera Costa menos de lliurarsen que de la segona, y com que d'efectuarse l'arrendament es posaria un pany y clau a la menjadora dels Tarugatas, d'aquí la guerra que sosté el Diluvio y els seus companys de pilleria.

Vegis nostre article "El Diluvio y sus hombres. V." (número 48 de [Cu-cut]) y es convencerá Barcelona de la necessitat imperiosa que té l'Ajuntament de arrendar l'impost de consúms, si vol netejar una mica la Casa Gran y acabar d'un cop els escandalosos abusos que's venen practicant, y quin origen és y ha sigut sempre el satisfacer la fam dels Nets de La Salvadora, als quals els hi convé que segueixi tot ben desballestat per alló de que, a río revuelto ganancia de pescadores.

Y és ben públich y notori, porque aquí ja ho sab tothom, que ficats en el Diluvio hi ha un flet de pescadors capassos de trobar peixos en el lloch més sech del mon. Vegis sinó aquell rap monstre del carrer de l'Aviño.

Diu el Gedeón de Madrid:

"El decano de la Facultad de Farmacia de Barcelona, á quien, encima de que le han apaleado, todavía alguien le ha llamado catalanista, se apresura á declarar, ante todo, que él es extremeño.

"Nos alegramos mucho.

"Así sabrá bien lo que se debe hacer con los cerdos."

D'aixó, senyors del Gedeón, se'n diu jugar ab foch. Perque si l'estremeño a qui's refereixen, tenint en compte la seva advertencia, la posés en práctica, tota la redacció del Gedeón en pes aviat formaria part integrant d'una fornada de chorizos.

Y ara, senyors gedeonistas, fassin el favor de respondre a lo següent: ¿Tan bé va anarlos alló de tractar de tocinos als yanquis, que encara els quedan ganas de repelir la suerte?

Y res més, per ara, porque prou feina ens donan els ximplés de dintre casa porque'ns entretinguém ab els de allende el Ebro.

L'altre dia tingué lloch a Sant Sadurní una cerimonia verament conmovedora.

Se tractava de posar la primera pedra al edifici destinat a escola, qual construcció es portará a cap gracias a la influencia del diputat pel districte senyor Forgas, per quin motiu ha sigut aqueix declarat fill adoptiu de Sant Sadurní.

L'espectacle fou interessant, tant per la qualitat dels materials empleats, com per la dels discursos de rúbrica propis de semblants actes.

En Forgas: "¡San Sadurnenses! Poniendo cara fea á la emoción que me embarga cada vez que me veo precisado á dirigir la palabra al respetable público, os diré una cosa que se me ha ocurrido hace poco, y por ende, nueva, á saber: que cada escuela que se abre es una puerta de presidio que se cierra (aplausos), y que la instrucción es la salvaguardia de los pueblos civilizados (plors y tomátechs). He dicho." (Ovació).

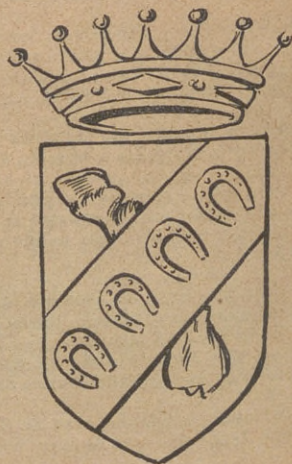
En Maristany: "Profundamente emocionado por los altos conceptos vertidos aquí mismo, al aire libre, por el inspirado prócer que se ha dignado hacerse aplaudir por vosotros, tan sólo os diré, parafraseando un texto del Nuevo Testamento, base de toda sabiduría, os diré, digo, que aquel de vosotros que no sea instruido, que arroje al hoyo la primera piedra."

Y la primera pedra fou arrojada per en Forgas.

El conegut editor de targetas postals don Lluís Bartrina n'acaba de publicar unas apropósit pera felicitació de las festas de Nadal, en las que hi figura com a protagonista el nano de [Cu-cut] que, com haurán tingut ocasió de comprobarho, es veu més sollicitat que cap noya maca.

Las esmentadas postals han sigut dibuixadas pel

GEROGLIFICH NÚM. 2

¿A quin comtat correspón aquet blasó nobiliari?

me amich Cornet y tiradas esmeradament per la Thomas.
de creure que d'aquestas postals no n'hi haurá qui'n voldrà.

Ab el *Pastor* den Marquina, els *Cors joves* den Jordá, el *Bordet* den Roca y Roca y la *Culpable* den Gual y una crítica den Pena y un article de l'A. March, tindrán prous bunyols y neulas per passar un bon Nadal y fins un bon Sant Esteve y fins els Reys y Cap d'any.

Castro goso en un pozo. En Planas y Casals no és altre, malgrat tots els pronóstichs de que li donen una cartera.

Com ara s'haurá de contentar d'anar a estudi porta-llibres.

no sentim perque'ns hauríam tret un mort de

ja vist que'l pobre home no passará may de ca- y encara en calitat de classe passiva.

ben aquell general bum-bum, que respón al nom Segura y que va negar que fos cert que a Catalunya haguessin moltas personas que desconeixen el

l'home és l'home de més mala fe que s'ha conegut per may als *escaños* del Congrés, perque al tal no li constava que de la *lengua de Cervantes* catalans no n'han vist ni la punta.

tant com li constava!

grintse que'l tal general, essent tinent durant la guerra carlina, va estar allotjat en una casa d'un poble de Catalunya, y a l'hora d'anarsen al llit, va demanar a la pubilla que li ensenyés *la cama*, contestant-li l'altra ab un solemne revés que li va embotllar la cama per una setmana.

per ja está vist que en Segura és un home tan tost que ni ab arguments de tanta forsa dialéctica com quantat s'acaba de convéncer.

enrera va ser detingut y empresonat el jove catalista en Joan B. Fonta, per haver fixat en diferents llochs públichs uns impresos en els que's reconeixen a catalans, mallorquins y valencians estimant cada día la seva llengua natural.

Si aixó és un delictre, o no hi há justicia, o ja ens están enmanillant y portant a la presó a la immensa majoría dels catalans que sens cap mena d'escrúpols están disposats a suscriure'l *pasquin sediciós* que ha motivat l'empresonament den Fonta.

Un lector de *CUCUT!* ens fa adonar de que en el número anterior en un lloch fem la caricatura den Romamí-Romamá coix de la cama dreta y en altre coix de la esquerra.

Es veritat, però com que no sabíam quina era la verdadera cama ranca del ministre, várem creure que per aquet procedimint ho encertaríam.

De tots modos, en Romamí-Romamá no pot donarse per ofés, donchs li hem fet gracia de ridiculisarli gráficamente la coixera més terrible que te: la del cervell. Y aquesta sí que no pot anar... ni ab crossas.

Duas cosas hi há a la terra difícils de conseguir: que la *Veu* no porti esquelas y en *Doys* no sigui infelis.

Hem rebut la següent carta, acompanyant un número de *Blanco y Negro*.

"Sres. *Cabs-grosos* del *Cucut!* como supongo no habrán tenido ninguno de Vds. 30 ctms. para gastarse en la compra del magnífico semanario Blanco y Negro, pues que toda España sabe lo avaros que son Vds. los catalanes; les regalo este hermosísimo número, sin comentarios á lo que se refiere en la última página, pues que allí con cuatro trazados de blanco y negro, les azota, muerde y ridiculiza nuestro dibujante paisano.

¡¡Asta otra y rabiare enjaulaos señores catalanistas!!— *Joaquín Bernau*."

La broma de la caricatura, que és den Xauradó, resulta una cosa d'alló més mansa... tan mansa com sol ser en general tot lo que porta'l cursi setmanari de la *coronada villa*. Y és per aixó que no'ns els gastem may els trenta céntims. Al cap y al últim pera veure retratos de familias reals y de comtes y duquesas de sanch d'horxata, no val la pena que'ns els gastem els céntims. Com no la valen els cromos neulas y mal dibuixats que sol oferir cada setmana'l *popular* setmanari: ... popular entre las didas y mainaderas y els nons, entre'ls que deu figurar segurament el nostre comunicant Bernau.

Ab aixó Bernau... ¡au!... a Madrid!

EL NOSTRE CALENDARI

—Senyors, tinguin paciència que m'arriban a aixordar

y pensin que diu el *ditxo* que tot lo bó's fa esperar.

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.
 Rambla del Centre, 87

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
 pels anuncis
 37, Rambla del Centre, 37

risas del NILO

Polvos refrescants y adherents a 1'50 ptas. la capsa

DROGUERÍA de JOAN FERRER y TORELLÓ
 PORTAL DEL ANGEL, 2

ALLICIDA LLUCH

Mata'ls ULLS DE POLL
 y tota classe de DURICIAS

Preu: UNA pta.

DIPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejalde, Princesa, 8; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona)
 Dipòsits d'Espanya y América.

¡Cu-Cut!

Bonas Festas

Tarjeta postal de Nadal,
 per Cornet

Se ven a tot arreu

Preu, 10 céntims

Pera vendre a l'engrós
 a casa l'editor, **Ll. Bartrina.**

Pelayo, 1, 2.º — BARCELONA

¡FUMADORS!
 ¿Voléu fumar bon paper?
 Proveu l'acreditat

DIPÓSIT A BARCELONA.-HOSPITAL, 19

Mitjas y mitjons
 sense costura

en llana superior, estám, llana y cotó, fil d'Escocia, sedalina, etc. Son las més comodas, de més durada y las únicas que tenen adop perfecte. Confecció a mida pera ciclistas, football, &
Antiga Fábrika de F. Vieta
 Nou St. Francesch, 5, junt al carrer Escudellers

FELICITACIONES

Gran dipòsit de cromos desde las classes més econòmicas a de més luxu, pera las bonas festas de Nadal.

|| Més de 10,000 dibuixos diferents ||

Veniu a veure las mostras y quedaréu encantats de tant bonics y baratos que son.

Parisién. — Jaume I., número 6 y Escudellers, 11

os, Catarro, Asma

El xarop pectoral d'Ewars, cura'ls refredrats de pit, ronqueras, catarros, la

seca y humida y els atachs asmátichs.—Frasch 2 pessetas.
 Farmacia Borrell, Asalto 52. cañonada a la de Sant Ramón

FRRETERIA MAQUINARIA Y FUMISTERIA

de **J. BOLOS** (abans Joseph Moret)

causa fundada en 1861.—San Pau, 50 y Mendizábal, 30
 Cajas econòmicas, portas o tampas pera forns de pá, estufas, enclusas
 er, máquinas pera manjans, cinas per obras, batería de cuina, planxas
 aseres y planxadoras, etc., etc.

A casarse tocan

regalos de boda compreu a gust a la fábrika, Jaume I,
 número 17. Única premiada

JOANET

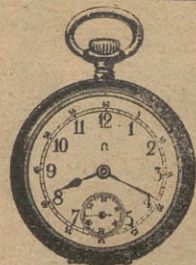
Ha rribat el teu Papá y desitja véuret
 hont sempre has e-tat. No dejis d'anar
 a véuret ó escriu hont ets.

DOLOR

Reumátich, inflamatori y nerviós
 es cura ab el conegut y acreditat

DUVAL

Venda, Farmacia MARTINEZ
 Centre del carrer Robador, cantonada
 da Sant Rafel.

“OMEGA”

Aquet rellotge de precisió
 Sobrepuja a tot lo que s'ha fabricat fins avuy
 Son éxit va creixent en quants
 països s'ha donat a conèixer

Si's desitja posseir un rellotje
 de duració, de forma elegant y
 sater l'hora fixa, compreu l'
 “OMEGA”.

De venda en totas las
 bonas rellotgerías

UN ENGEGAMENT A LA QUINTA ATMÓSFERA

[Cu-Cut]:— Vaya, buenas. Ah! memorias a n'en Cervantes.